

Ένας καφές ντελίβερο

Τὰ ὄνειρα δὲν δέχονται παραγγελιές.
Χορεύουν στὸν δικό τους τὸν ρυθμὸ
Κι ἔρχονται στὸν ὕπνο σου
Μὲ τὴν δική τους μελωδία.

Ἄοσμα ἀπὸ τὴν φύση τους
Κατὰ τὴν δική τους τάξη καὶ σειρὰ
Ἐνῶ ἐσὺ τὰ βλέπεις ἀτάκτως ἐριμμένα
Νέος στὸ ὑποσυνείδητο ἐνὸς γέρου.

Μάταια κοιμᾶσαι γιὰ νὰ δεῖς
Τὰ πρόσωπα ποὺ θέλεις ἔρχονται
Ἐκεῖνα ποὺ θέλουν νὰ σὲ βροῦν
Ἄλλ' εἶναι πάλι γνώριμα· ἂν εἶναι

Μιὰ γυναίκα, μὲ χέρια ὑγρὰ καὶ ἀπαλὰ
Πάλι μέσ' ἀπ' τὰ χέρια σου
Ξεγλιστρᾶ ἀθόρυβα κι οὔτε ἀκοῦς
Τὴν μουσική ποὺ ἀκόμη

Ἀκόμη καὶ χωρὶς κανένα ὄργανο
Ἐξακολουθοῦν νὰ παίζουν ροκ
Τ' ἀγνώριστα πιὰ δάχτυλά της.
Ξυπνᾶς ἀπ' τὶς ὀσμὲς σου.

Ἀόμματος, κουφός, κουλὸς
Πεινᾶς, ἀλλὰ ἀρκεῖ κι ἓνας
Καφὲς delivery
Γιὰ νὰ στηριχτεῖς στὰ πόδια σου

Κι αὐτὰ ἀρκοῦν
Γιὰ νὰ σοῦ ἐπαναφέρουν ὅλες
Τὶς αἰσθήσεις κι ὅλα τὰ ὑπόλοιπα πρόσωπα
Καὶ τ' ἄχρηστα πράγματα, ξανά.

Αιώνια ή άθωότης

Παιδιά που δέν γεννήθηκαν
Καί πέθαναν
Χωρίς νά κηδευτοῦν.

Γι' αὐτά νά γράψω τί·
Ἐνδοξα σέ ὠδή
Ἄδοξα σέ μπαλλάντα

Μόνο τ' ἀδέλφια τους
Μποροῦν νά ἀπαθανατιστοῦν.
Ἄλλ' ἂν ἡ μνήμη τους ἐξαφανιστεῖ.

Στους γονεῖς τους θά μείνει ἡ ἐνοχή.
Τ' ἀνύπαρκτα παιδιὰ
Γι' αὐτούς θά ὑπάρχουν πάντα.

Ἔνα εἶναι τὸ ἄρωμα

Μόνο του ξέστρωτο κρεβάτι
Μετὰ ἀπὸ ζευγάρωμα.
Ἔφυγε τὸ ζευγάρι ἀλλὰ κάτι
Μένει κι εἶναι τὸ ἄρωμα.

Κι ἂν τὸ ζευγάρι πιὰ χωρίσει
Καὶ τὸ κρεβάτι του ξαναστρωθεῖ
Τὸ πείσµα εἶναι στήν φύση
του καὶ ποιὸς νὰ τοῦ ἀντισταθεῖ.

Τὸ ἄρωμα τοῦ ἔρωτα εἶν' ἓνα
Σὰν σμίξουνε οἱ μυρωδιές
Καὶ νὰ ξεσµίξουνε, κανέννας
Δὲν τοῦ ξεφεύγει καὶ ποτές.

Ἀκόµη κι ἂν τὴν ὄσφρησή του χάσει
Τὸν βασανίζει πιὸ πολὺ
Σὰν ἓνα χέρι ἢ πόδι, ποὺ ἂν τὸ χάσει,
Τότε τὸ νιώθει πιὸ πολὺ.

She in the sea

Δὲς αὐτὸ τὸ ἐγγλέζικο ἱστιοφόρο
Μὲ τὰ μισσοκισμένα πανιά

Μισομπαταρισμένο
Ἔφθασε κι ἔδεσε στὸ λιμάνι.

Θὰ τὸ καλαφατίσουν
Καὶ θὰ συνεχίσει τὸ ταξίδι

Μὲ τὴν μισὴ ὁμορφιά.
Ἐγώ, ὅταν ξαναμπαρκάρω

Θᾶναι μ' ἓνα νέο πλεούμενο
Θὰ λάμπει ἀκόμα

Καὶ στὴν βαριά συννεφιά.
Ἄνάλαφρο πάνω ἀπ' τὸ κύμα

Θᾶχει ἓνα ὀλόκληρο ταξίδι
Μπροστά του

Σὰν δυὸ μισὰ δικά μου.
Ζαλίζονται καὶ τὰ καράβια.

Γέρνουν ἢ γεροῦν;
This is the question.

Ἀπόκρῳ τῶν ὀστῶν

Συντεταγμένα πᾶνε τὰ ὀστᾶ
Ντυμένα ἀνθρώπινες στολές.
Στοιχίζονται κατὰ γενεές

Κι ὅταν περνοῦν ἀπὸ τὶς μάσκες
Τὶς ἐπίσημες μπροστὰ
Κλίνουν ἐπ' ἀριστερὰ ἢ ἐπὶ δεξιὰ.

Κάποια στὸ τέρμα ἀνακατεύονται
Καὶ τὰ πρόχειρα ρούχα τοὺς πετοῦν.
Συντεταγμένα ὅσα ἀκολουθοῦν

Κάνουν μεταβολὴ κι ἀπομακρύνονται
Σὰν μπάντας φάλτσος ἦχος.
Καὶ ὅλα διαλύονται ἡσύχως.